

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrda a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **JaroNet s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Lannova 2061/8, Praha 1, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2019, č. j. 32 A 6/2017 - 77,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2019, č. j. 32 A 6/2017 - 77, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 10. 8. 2017, č. j. KUKHK-25200/DS/2017/Er-1, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2019, č. j. 32 A 6/2017 - 77, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, ze dne 10. 8. 2017, č. j. KUKHK-25200/DS/2017/Er-1, ve věci dopravního deliktu žalobce jako provozovatele motorového vozidla.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 25. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/35439-

2017/kld 24736-2016/kld, kterým tento správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW X6 xDrive40d, reg. zn. X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost nebyla správnímu orgánu I. stupně známa, dne 26. 5. 2016 v 6:59 hodin na silnici I/37 v obci Kocbeře, ve směru na Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou na 50 km/h, když mu byla automatickým technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Současně řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost nebyla správnímu orgánu I. stupně známa, dne 31. 5. 2016 v 21:36 hodin na silnici I/37 v obci Chroustníkovo Hradiště, ve směru na Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou na 50 km/h, když mu byla automatickým technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

[3] Za tento správní delikt byla žalobci jako provozovateli vozidla v souladu s § 125f odst. 3 a v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[4] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž mělo dojít dne 26. 5. 2016 a následně také oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž mělo dojít dne 31. 5. 2016. Po neúspěšném zjišťování totožnosti řidičů vozidla byla obě oznámení o přestupku odložena. Usnesením ze dne 23. 3. 2017, č. j. MUDK-ODP/26168-2017/kld 24736-2016/kld, došlo ke spojení řízení o správních deliktech provozovatele vozidla ke společnému řízení, které bylo dále vedeno pod sp. zn. ODP/24736-2016/kld. Následně správní orgán I. stupně vyhotovil oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 3. 2017, č. j. MUDK-ODP/26257-2017/kld 24736-2016/1, kterým současně žalobce vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se provedení důkazů nezúčastnil a nevyjádřil se ani k podkladům rozhodnutí.

[5] Správní orgán I. stupně vydal zmiňované rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/35439-2017/kld 24736-2016/kld, o správních deliktech, které bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2017. Dne 10. 5. 2017 mu byl doručen přípis zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., obsahující „odvolání do rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení vedeném zdejším úřadem pod spisovou značkou ODP/66670-2016/kld 24736-

pokračování

2016/kld/2“, přičemž „účastník řízení podaným odvoláním napadá rozhodnutí v plném rozsahu“.

[6] Usnesením ze dne 12. 5. 2017, č. j. MUDK-ODP/39602-2017/dum 24736-2016/dum, správní orgán zmocněnce žalobce poučil o náležitostech podání ve smyslu § 37 správního řádu a náležitostech odvolání dle § 82 správního řádu, a to včetně údajů o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho odvolatel napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo. Dle správního orgánu I. stupně rozhodnutí, které žalobce v odvolání označil spisovou značkou, nebylo v dané věci vydáno, ani pod touto spisovou značkou nebylo zahájeno řízení pro správní delikt žalobce jako provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně proto žalobce ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu vyzval k odstranění nedostatků podání, tedy k doplnění a upřesnění, proti kterému rozhodnutí bylo odvolání podáno, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení daného usnesení. Usnesení bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 25. 5. 2017.

[7] Dne 6. 6. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis zmocněnce žalobce, v němž na základě výše uvedené výzvy upřesnil, že se v daném případě mělo jednat o odvolání do meritorního rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. MUDK-ODP/26257-2017/kld 24736-2016/1, č. j. MUDK-ODP/35439-2017/kld 24736-2016/kld. Současně žalobce uvedl, že se odvolává i do usnesení ze dne 12. 5. 2017, č. j. MUDK-ODP/39602-2017/dum 24736-2016/dum, neboť dle jeho názoru podané odvolání obsahovalo veškeré náležitosti, jestliže v předmětném řízení bylo vydáno pouze jediné rozhodnutí. Bylo tedy zřejmé, do jakého rozhodnutí odvolání směřovalo, neboť jeho specifikace spisovou značkou byla jednoznačná. Zbylé náležitosti byly podle žalobce součástí e-mailu. Až dne 21. 6. 2017 bylo odvolání žalobce doplněno o důvody.

[8] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2017, č. j. KUKHK-25200/DS/2017/Er, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 12. 5. 2017, č. j. MUDK-ODP/39602-2017/dum 24736-2016/dum. Žalovaný konstatoval, že v doplnění odvolání je upřesněno, k jakému rozhodnutí se doplnění vztahuje, a odvolání proti usnesení je uvedeno jedinou větou, přičemž další argumentace se vztahuje k rozhodnutí o správních deliktech, nikoliv k usnesení obsahujícímu výzvu k doplnění. Dle označení rozhodnutí, do něhož bylo dne 10. 5. 2017 podáno odvolání, se jednalo o výzvu ze dne 25. 7. 2016 k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu za překročení rychlosti dne 26. 5. 2016, nikoliv o rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně tedy napadeným usnesením vyzval žalobce k doplnění nedostatků podání a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu, a postupoval tak zcela v intencích zákona.

[9] Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2017, č. j. KUKHK-25200/DS/2017/Er-1, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o správním deliktu. Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání podané dne 10. 5. 2016 a upřesněné dne 6. 6. 2017 bylo podáno včas, ovšem s ohledem na skutečnost, že důvody odvolání byly doplněny až po lhůtě pro odvolání, zohlednil tuto písemnost pouze jako další vyjádření žalobce.

[10] Proti odvolacímu rozhodnutí žalovaného ve věci samé podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský

soud především zdůraznil, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, tedy absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost. Pokud jde o další žalobní námitky, krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Krajský soud dále zohlednil zákon č. 183/2017 Sb., ovšem nepřisvědčil žalobci, že by na základě této novely došlo k zániku správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu nebo ke změně v úpravě zavinění či v posuzování druhu a výměry sankce ve prospěch žalobce. Krajský soud nepovažoval za vadu ani skutečnost, že nebylo přihlédnuto k možnosti mimořádného snížení sankce dle nové právní úpravy (zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), účinné od 1. 7. 2017. K tomu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] K námitce žalobce, že správní orgány ve výroku nevymezily místo jeho jednání s takovou přesností, aby bylo možno posoudit jeho protiprávnost, krajský soud uvedl, že pro naplnění skutkové podstaty daného deliktu je relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhá zastavěným územím obce. Měřené úseky se nacházejí mezi značkami IZ 4a a IZ 4b, jak vyplývá z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z přímo provedených důkazů, tedy z oznámení o přestupku a z fotodokumentace, jakož i z ověřovacích listů a veřejnoprávních smluv uzavřených mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcemi Kocbeře a Chroustníkovo Hradiště a ze souhlasu s prováděním úsekového měření rychlosti v daných místech, včetně souhlasu se součinností strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem.

[12] Krajský soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že o jeho protiprávním jednání neexistoval žádný řádný důkaz, neboť na jedné z fotografií není viditelná bílá čára označující měřený úsek. Krajský soud především konstatoval, že žalobce nespecifikoval, kterého ze skutků se toto tvrzení týká, neboť u pozdějšího přestupku proběhlo měření za tmy. Krajský soud dále konstatoval, že na snímky zaznamenávající projíždějící vozidlo nelze klást nepřiměřené požadavky v tom smyslu, že by na nich musely být zcela viditelné bílé čáry na vozovce označující začátek a konec měřeného úseku. Takový požadavek je technicky stěží splnitelný a navíc nadbytečný. V daném případě se totiž jednalo o tzv. úsekové měření rychlosti provedené rychloměrem SYDO Traffic Velocity. Důkazy, které tuto skutečnost prokazují, konstatoval krajský soud dle svého vyjádření již v souvislosti s námitkou zpochybňující to, zda použitý rychloměr byl automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, a při jednání jako důkaz provedl mimo jiné smlouvu o nájmu zařízení a poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh obsahujících dokumentaci k pronajímanému měřicímu zařízení (obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, certifikát o schválení typu měřidla) a návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity. Z uvedených důkazů a zejména také ze samotného principu úsekového měření rychlosti dle krajského soudu plyne, že rychloměr je umístěn a fixován na stále stejných místech, včetně kamer pořizujících fotodokumentaci projíždějících vozidel, a to jak na začátku měřeného úseku, tak na jeho konci. Pokud má žalobce obavu, že k měření rychlosti nemuselo dojít v měřeném úseku, pro který byl

pokračování

rychloměr ověřen, jen z toho důvodu, že na pořizovaných snímcích nejsou vidět zmíněné značky, pak jde o pouhou spekulaci.

[13] Krajský soud se dále věnoval námitce žalobce, že jako správní delikt lze projednat pouze jednání, které nemělo za následek dopravní nehodu, přičemž dle žalobce při průjezdu měřeným úsekem došlo ke kolizi jeho vozidla se silniční vegetací, v důsledku čehož byl poškrábán lak, což je dopravní nehoda, jejíž škoda může být plněna z havarijního pojištění. Žalovaný dle žalobce pochybil, jestliže se nezabýval jeho návrhem na provedení výslechu spolujezdce řidiče vozidla. Krajský soud hodnotil uvedenou námitku jako ryze hypotetickou a spekulativní. Žalobce jednak neupřesnil, při kterém ze dvou skutků mělo dojít k tvrzené „dopravní nehodě“, také zcela jistě mohl správnímu orgánu doložit, že své pojišťovně nahlásil předmětnou „pojistnou událost“. Nic z toho však neučinil. Dle názoru krajského soudu bylo možné vyloučit, že by došlo k dopravní nehodě, na základě zjištěného skutkového stavu, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by při spáchání některého ze dvou popsanych deliktů došlo k nějaké dopravní nehodě, a žalobce uvedenou námitku poprvé vznáší až v žalobě.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatel především uvedl, že krajský soud aproboval rozhodnutí žalovaného, které není přezkoumatelné, neboť žalovaný neposoudil jeho námitku týkající se neprůkaznosti výstupu z rychloměru s ohledem na absenci čáry označující konec měřeného úseku na jedné z fotografií. Krajský soud přitom dle stěžovatele nijak nerozporuje, že žalovaný danou odvolací námitku nevypořádal. Dle stěžovatele nejde o situaci, kdy by bílá čára nebyla viditelná z technických důvodů, neboť ostatní čáry, jako je krajnice a středová dělicí čára, jsou viditelné jednoznačně. Dle stěžovatele je argumentace krajského soudu účelová, jestliže na prvním ze snímků je čára viditelná. Z toho je dle stěžovatele zřejmé, že jeho požadavek na její viditelnost na snímku z konce měření není technicky nemožný ani nepřiměřený. Z návodu k obsluze dle stěžovatele vyplývá, že začátek a konec měřeného úseku je vyznačen bílou čarou na vozovce. Pokud je kamera fixně natočena tak, aby nezaznamenávala vozidla na konci měřeného úseku, ale na jiném místě, a přitom jsou tyto snímky vydávány za fotografie z konce měřeného úseku, jedná se o zásadní skutečnost, která má vliv na výsledek měření samotný, a proto je dle stěžovatele měření chybné.

[16] Dle stěžovatele se krajský soud nezabýval ani skutečností, že žalovaný nevypořádal jeho námitku týkající se dopravní nehody, k níž došlo v průběhu měření, a aproboval tak nepřezkoumatelné rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že danou námitku vznesl až v žalobě. Stěžovatel uznal, že neupřesnil, ke kterému skutku se námitka vztahuje, avšak dle jeho tvrzení to bylo zřejmé z odvolání, do něhož vložil fotografie z předmětného skutku. I kdyby tomu tak nebylo, byl stěžovatel dle svého názoru krácen na právech, jestliže tuto námitku místo žalovaného vypořádal až krajský soud, a stěžovatel tak neměl možnost své tvrzení dále upřesnit. Stěžovatel nesouhlasil s označením svého tvrzení za hypotetické a spekulativní a závěr krajského soudu, že mohl své tvrzení doložit

předmětnou pojistnou událostí nahlášenou pojišťovně, je dle něj účelový, neboť k prokázání svého tvrzení navrhoval důkaz výpovědí spolujezdce. Odkaz na obsah spisu považuje stěžovatel za nepřipadný, neboť podklady ve spise nemohou v žádném případě svědčit o tom, zda vskutku došlo v průběhu jízdy měřeným úsekem k poškrábání vozidla silniční vegetací, avšak současně tuto skutečnost nic z obsahu spisu nevylučuje.

[17] Stěžovatel dále zopakoval svou žalobní námitku týkající se nedostatečné specifikace místa spáchání deliktů. Uvedl, že nezpochybňuje, že k deliktnímu chování došlo v obci, avšak není dle něj zřejmé, kde v rámci obce byla rychlost překročena, a tedy není možné zkoumat, zda právě v tomto úseku nebylo dovoleno jet vyšší rychlostí, zda v daném místě neabsentovala zástavba, nebo nebyly dány jiné okolnosti, pro které by jednání nebylo protiprávní, nebo by nenaplněovalo materiální znaky přestupku, pokud by se jednalo o místo na samém okraji obce. Odkaz na podklady dle stěžovatele nemůže nahrazovat povinnost správního orgánu vymezit přesně místo deliktu ve výroku rozhodnutí. Z podkladů pro rozhodnutí se přitom dle stěžovatele nepodává, kde došlo k měření, neboť jediným podkladem je výstup z rychloměru, z něhož však nejsou patrné žádné elementy typické pro obec. Ostatní podklady pak dle stěžovatele vypovídají pouze o tom, kde se měřit smí, ne o tom, kde měřeno bylo. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 18. Dle stěžovatele tak krajský soud nedostatečně posoudil právní otázku, zda bylo místo protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí vymezeno dostatečně.

[18] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu právního zástupce stěžovatele se zveřejněním jeho osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[19] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud nejdříve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která měla spočívat v nepřihlédnutí k námitkám stěžovatele, že žalovaný nevypořádal některé jeho odvolací námitky. Obsahem pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Azs 406/2019 – 28, v němž odkázal na svou ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44,

pokračování

publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), a shrnul, že „rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces“ (důraz doplněn dodatečně).

[23] Pokud jde o rozsudek krajského soudu, nelze shledat, že by se vůbec nevyjádřil k tomu, že žalovaný nevypořádal všechny námitky stěžovatele. Soud odkázal především na skutečnost, že správní orgány ani soudy nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43)

[24] Pokud jde o posouzení námitky, že porušení pravidel silničního provozu souviselo s dopravní nehodou a v daném případě tak měl být uplatněn § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, který v takových případech vylučuje postih provozovatele vozidla, krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o argument uvedený až v žalobě, de facto tak konstatoval, že žalovaný neměl příležitost se s tímto argumentem vypořádat. K tomuto závěru se přiklání i Nejvyšší správní soud. Pouhé konstatování, že „[o]bvinněný rovněž namítá, že dle řidiče mělo při průjezdu daným úsekem dojít k poškrábání laku od vegetace vyčnívající na komunikaci“, a to v rámci podání obsahujícího 10 stran textu, rozhodně nelze bez dalšího považovat za plausibilní tvrzení o existenci dopravní nehody, k níž došlo následkem překročení rychlostního limitu. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, dle kterého „Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgán neměl důvodu pouhou zmínku o rýze v laku, kterou vznesl zmocněnec (...), jakkoliv spojovat s tím, že toto tvrzení má snad implikovat tvrzení o dopravní nehodě, ke které by došlo v důsledku porušení pravidel provozu (toliko rýha v laku ještě

automaticky neindikuje dopravní nehodu, nota bene takovou, k níž by došlo v důsledku porušení zákazu zastavení“.

[25] Druhou odvolací námitkou, kterou dle stěžovatele žalovaný opomněl vypořádat, byla neprůkaznost fotografií z měření. Jak krajský soud správně uvedl, odvolací orgán nemá povinnost reagovat na každý argument. Dle Nejvyššího správního soudu lze také přisvědčit žalovanému v jeho tvrzení, že za odvolání lze považovat pouze to, co je řádně podáno v zákonné lhůtě k odvolání, resp. ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně k doplnění odvolání. Později uplatněné námitky lze považovat za vyjádření, na která má účastník právo, nicméně na ně nedopadá povinnost odvolacího orgánu vypořádat se s nimi jako se včas a řádně uplatněnými odvolacími námitkami. Jak ovšem Nejvyšší správní soud upozornil v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 292/2019 - 37, je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem daného případu, přičemž nelze pominout, že podle „§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. (...) Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

[26] Jestliže jsou tedy v podání obsahujícím důvody odvolání, které bylo podáno po lhůtě k odvolání, resp. po lhůtě stanovené správním orgánem k jeho doplnění (jak tomu bylo v nyní projednávané věci), nastoleny pro odvolací rozhodnutí zásadní otázky, je odvolací orgán s ohledem na princip materiální pravdy povinen se s nimi vypořádat. Tak tomu bylo i v tomto případě. Lze jistě souhlasit s krajským soudem, že na snímky zaznamenávající projíždějící vozidlo nelze klást nepřiměřené požadavky. V daném případě lze tento závěr uplatnit na druhý projednávaný delikt, kdy byly snímky pořízeny za tmy, tedy za zhoršených podmínek, bez možnosti ověřit natočení kamer na značení začátku a konce měřeného úseku. V případě prvního deliktu však k měření došlo ve dne a fotografie jsou v dostatečné kvalitě, aby bylo možné požadovat jejich přesnost, obzvlášť pokud na fotografii ze začátku měření je značení začátku měřeného úseku bílou čarou viditelné. Byť krajský soud provedl jako důkaz návod k obsluze daného měřicího přístroje, z něhož vyplývá, že stěžejní pro výpočet rychlosti vozidla v daném úseku je rozdíl časových razítek na fotografiích ze začátku a konce úseku, přičemž kamery mají zachycovat značení začátku a konce úseku, nevyvodil z toho dostatečné závěry, týkající se závažnosti této námitky pro rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu se touto námitkou měl žalovaný zabývat a s ohledem na svou znalost místních poměrů zjišťovat, z jakého důvodu na fotografii z konce měřeného úseku není viditelná bílá vodorovná čára označující jeho konec, případně, zda je tato skutečnost ve prospěch či neprospěch řidiče vozidla, zda takto

pokračování

nastavený přístroj byl ověřen a zda přes případné nepřesné nastavení kamery mají záznamy z měřeného úseku dostatečnou výpovědní hodnotu.

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný nevypořádal zásadní námitku stěžovatele, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Rozhodnutí vykazuje zásadní nedostatky při poměřování zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, zakotvenou zejména v § 3 správního řádu, podle něhož *„nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“* správního řádu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, *„[n]aplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný (SKULOVÁ, S. in Skulová, S. a kol. Správní právo procesní. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 71). Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání.“*

[28] Nejvyšší správní soud tak shledal námitky stěžovatele týkající se neprůkaznosti výstupu z měření u prvního z deliktů a skutečnosti, že se s nimi žalovaný nezabýval, důvodnými. Stížní námitku ohledně nepřesného určení místa spáchání správních deliktů Nejvyšší správní soud neposuzoval, neboť s ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného by bylo její řešení předčasné. V daném ohledu Nejvyšší správní soud pouze ve zkratce odkazuje na judikaturu, která se touto otázkou již opakovaně zabývala, především na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 6 As 21/2018 – 34, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 – 40, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 270/2017 – 76, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 175/2018 – 44, nebo ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 – 37.

[29] K nesouhlasu zástupce stěžovatele s vyvěšením jeho osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přepis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 – 7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí zástupce stěžovatele. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud *„se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV.

Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci se nezákonnost, pro niž je rozsudek krajského soudu rušen, týkala již rozhodnutí žalovaného, neboť, jak je uvedeno výše, jde o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 10. 8. 2017, č. j. KUKHK-25200/DS/2017/Er-1, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[31] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[32] Stěžovatel v řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatek ve výši 3000 Kč, v řízení před kasačním soudem ve výši 5000 Kč.

[33] Stěžovatel dále vynaložil náklady na své zastoupení. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[34] Náklady stěžovatele na řízení o žalobě spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi ve výši 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před krajským soudem činí 6800 Kč.

[35] Dále stěžovateli přísluší náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 3400 Kč.

pokračování

[36] Celkem tedy přísluší stěžovateli náhrada nákladů zastoupení ve výši 10 200 Kč a společně s náhradou zaplacených soudních poplatků tedy výsledná částka činí 18 200 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. listopadu 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu